

ΜΑΡΙΑ ΠΑΝΑΓΟΠΟΥΛΟΥ

Η ΧΗΡΑ

ΤΗΣ

ΛΙΜΝΗΣ

ΜΠΛΕΝΤ

Βασισμένο σε αληθινά γεγονότα

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Η χήρα της λίμνης Μπλεντ**
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Μαρία Παναγοπούλου
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Χρυσούλα Τσιρούκη
ΣΥΝΘΕΣΗ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Τζίνα Γεωργίου
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Ραλλού Ρουχωτά

© Μαρία Παναγοπούλου, 2024
© Φωτογραφιών εξωφύλλου: Magdalena Russocka, Evelina Kremisdorf/Trevillion Images
© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2024

Πρώτη έκδοση: Μάρτιος 2024

ISBN 978-618-01-5192-3

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτίου.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής άδειας του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε. | PSYCHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Από το 1979 | Publishers since 1979

Έδρα: Head Office:

Τατοίου 121, 144 52 Μεταμόρφωση | 121, Tatoi Str., 144 52 Metamorfossi, Greece

Βιβλιοπωλείο: Bookstore:

Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα | 13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece

Τηλ.: 2102804800 | Tel.: 2102804800

e-mail: info@psychogios.gr

psychogios.gr

ΜΑΡΙΑ ΠΑΝΑΓΟΠΟΥΛΟΥ

Η ΧΗΡΑ
ΤΗΣ
ΛΙΜΝΗΣ
ΜΠΛΕΝΤ

1

Νέα Ερυθραία, 17 Ιουνίου 2016

Η κόρη μου κατέβηκε μουτρωμένη από το αυτοκίνητο και κοπάνησε δυνατά την πίσω πόρτα. Υπό άλλες συνθήκες θα εισέπραττε μια αυστηρή επίπληξη από εμένα, όμως αυτή τη φορά την άφησα να εκτονωθεί χωρίς να πω λέξη. Είχε απόλυτο δίκιο να είναι θυμωμένη με τον μπαμπά της και το ίδιο ακριβώς αισθανόμουν κι εγώ. Είχε υποσχεθεί και στις δυο μας πως δε θα έχανε για κανέναν λόγο την αποψινή τελετή αποφοίτησής της από το δημοτικό, όμως για άλλη μια φορά η δουλειά του είχε υπερνικήσει την πατρική δέσμευση. Η απογοήτευση στα μάτια της, τη στιγμή που βγήκε στη θεατρική σκηνή και διαπίστωσε ότι ο πατέρας της δεν καθόταν στο πλάι μου, είχε τρυπήσει σαν βέλος την καρδιά μου. Τον είχα καλέσει αμέτρητες φορές στο τηλέφωνο, του είχα στείλει οργισμένα μηνύματα, μα καμία αντίδραση δεν είχε υπάρξει από την πλευρά του.

Ουδείς έκπληξη. Παθιασμένος με τη δουλειά του, ανέκαθεν αφιέρωνε το μεγαλύτερο μέρος του χρόνου, της ενέργειας και της σκέψης του σε αυτήν, κάτι που αρχικά είχα βρει εξόχως γοητευτικό. Οικονομολόγοι και οι δύο, γνωριστήκαμε

πριν από δώδεκα χρόνια, όταν εγώ εργαζόμουν ως υψηλόβαθμο στέλεχος επενδύσεων σε μεγάλη τράπεζα κι εκείνος ήρθε να ζητήσει επιχειρηματικό δάνειο για μια ιδιοφυή ιδέα του. Ο έρωτας και ο ερχομός της κόρης μας με έκαναν να μείνω πίσω επαγγελματικά, μέχρι να μεγαλώσει λίγο, κι ύστερα μια χιονοστιβάδα γεγονότων με μετέτρεψε σε μαμά και νοικοκυρά πλήρους απασχόλησης. Ίσως αν είχα βρει τη δύναμη να αντισταθώ, όλα να ήταν διαφορετικά σήμερα...

Διέκοψα τον ανώφελο απολογισμό του μυαλού μου και σήκωσα προσεκτικά τον εννέα μηνών Διονυσάκο, που είχε αποκοιμηθεί στο καρεκλάκι του στο πίσω κάθισμα του αυτοκινήτου. Άνοιξα το βήμα μου για να προφτάσω τη Διώνη που ανέβαινε αγριεμένη στο σπίτι. Η σκέψη πως ήμουν πλέον μια απλή θεάτρια των αλλαγών που επέφερε ο Νάσος στην κοινή μας ζωή προκάλεσε ένα δυνατό σφίξιμο στο στομάχι μου. Ακόμα και το νέο μας σπίτι, στο οποίο μετακομίσαμε πριν από τρεις μήνες, αυτή την αχανή μονοκατοικία στη Νέα Ερυθραία, με τα έξι υπνοδωμάτια, αριθμημένα με χρυσά ταμπελάκια πάνω στις πόρτες, τα επτά μπάνια και την πελώρια πισίνα, μόνος του το είχε επιλέξει. Ακούγοντας το υπέρογκο μηνιαίο μίσθωμα που θα πληρώναμε για μια κατοικία που μας ήταν άχρηστη, είχα διαμαρτυρηθεί. Ο Νάσος με είχε χαρακτηρίσει φοβισμένη και μίζερη, με είχε προτρέψει να σπάσω το καβούκι του μόνιμου άγχους που κουβαλούσα και να απολαύσω τη ζωή. «Προπλήρωσα δύο χρόνια και έτσι η τιμή έπεσε αρκετά, ξεκόλλα», είχε καταλήξει, σφουρίζοντας τη λήξη της συζήτησής μας. Δεν είχα επιμείνει. Ήξερα πως, ότι κι αν γινόταν, εκείνος θα έλεγε την τελευταία λέξη: «Πεντάμορφη μου, γι' αυτό δουλεύω μέρα νύχτα και στερούμαι τις στιγμές με τα παιδιά μας και εσένα. Για να απολαμβάνουμε τα καλύτερα».

«Κάποια στιγμή πρέπει να κάνουμε μια μεγάλη κουβέντα σχετικά με το τι είναι για τον καθέναν μας *τα καλύτερα*»,

μονολόγησα σαν να μπορούσε να με ακούσει και μπήκα στο ασανσέρ που ένωνε το υπόγειο πάρκινγκ με το σαλόνι. Το ουρλιαχτό της Διώνης έκανε το αίμα μου να παγώσει. Τα δευτερόλεπτα μέχρι να φτάσουμε στο ισόγειο και να ανοίξω την πόρτα μού φάνηκαν ατελείωτα.

«Διώνη! Διώνη, πού είσαι, αγάπη μου;» φώναξα όσο πιο δυνατά μπορούσα. Ο μικρός μου ξύπνησε, άνοιξε διάπλατα τα ματάκια του και ξέσπασε σε κλάματα. Το δεύτερο ουρλιαχτό της Διώνης έφτασε ακόμα πιο δραματικό στα αυτιά μου. Προερχόταν σίγουρα από τον επάνω όροφο, εκεί όπου βρίσκονταν οι κρεβατοκάμαρες. Η σκέψη πως το κοριτσάκι μου διέτρεχε κίνδυνο έκανε το μυαλό μου να μουδιάσει, με αποτέλεσμα να βγάλω φτερά στα πόδια μου. Όρμησα στην ξύλινη σκάλα, τραντάζοντας απότομα τον γιο μου, που συνέχισε να κλαίει ακόμα πιο γοερά. Φτάνοντας στην κορυφή φώναξα λόγια καθησυχαστικά, σε μια προσπάθεια να πείσω τον ίδιο μου τον εαυτό: «Διώνη, είμαι εδώ, αγάπη μου. Μη φοβάσαι».

Ήξερα πως, αν είχαν μπει κακοποιοί στο σπίτι και κρατούσαν το κοριτσάκι μου, σημαδεύοντάς το ίσως με κάποιο όπλο, δε θα μπορούσα να κάνω απολύτως τίποτα. Ήμουν μόνη, με ένα μωρό στην αγκαλιά. Ξαφνικά σταμάτησα, με τη σκέψη πως έπρεπε πρώτα να ενημερώσω την αστυνομία κι έπειτα να τρέξω κοντά της. Έχωσα το ελεύθερο χέρι στην τσάντα μου και βάλθηκα να αναζητώ το κινητό μου. Στάθηκε αδύνατο. Ένα μικρό νοικοκυριό κουβαλούσα εκεί μέσα, καημό το είχα να βρω μια φορά αυτό που πραγματικά χρειάζομαι. Η μόνη εναλλακτική που είχα ήταν να κατέβω στο χολ, όπου βρισκόταν η σταθερή συσκευή, να πάρω το «100» και μετά να ανταποκριθώ στο κάλεσμα της κόρης μου για βοήθεια.

«Μαμά μου! Μαμά μου, έλα γρήγορα». Η φωνούλα της έφτασε παραμορφωμένη από τον τρόμο στα αυτιά μου. Δεν είχα άλλη επιλογή.

«Πού είσαι, αγάπη μου;» ρώτησα μπαίνοντας λαχανιασμένη στο δωμάτιό της, που είχε τον αριθμό δύο στην πόρτα. Ήταν άδειο.

«Εδώ», μου απάντησε.

Κατάλαβα πως βρισκόταν στη δική μας κρεβατοκάμαρα, αυτή με τον αριθμό τρία. Της άρεσε να πηγαίνει στο μπάνιο μας, γιατί όλοι οι τοίχοι του ήταν καλυμμένοι με καθρέφτες, και ειδικά όταν είχε νεύρα, κλειδωνόταν εκεί με τις ώρες και χόρευε για να εκτονωθεί. Πέρασα την πόρτα. Είδα τη Διώνη γονατισμένη δίπλα στο υπέρδιπλο κρεβάτι μας. Ήταν μόνη της.

«Τι έπαθες; Γιατί φωνάζεις;» τη ρώτησα με έναν ελαφρύ εκνευρισμό. Η ιδέα ότι έκανε όλη αυτή τη φασαρία για να τραβήξει την προσοχή μου ή για να με τιμωρήσει επειδή ο πατέρας της είχε φανεί για άλλη μια φορά ασυνεπής με φούντωσε. Πλησίασα με έντονο βήμα κοντά της. Ο μικρός συνέχιζε ακάθεκτος το κλάμα του. «Τι συμβαίνει, Διώνη; Τρόμαξες τον αδελφό σου και κοιποχόλιασες εμένα. Πότε επιτέλους θα καταλάβεις πως είσαι μεγάλη για να προσπαθείς να αποσπάσεις...»

Δεν ολοκλήρωσα τη φράση μου. Τα έντρομα μάτια της που κοιτούσαν ψηλά, προς το εσωτερικό του μπάνιου, παρέσυραν και τα δικά μου στην ίδια κατεύθυνση. Η ανάσα μου σταμάτησε. Ο χρόνος το ίδιο. Ο Νάσος, ο άντρας μου και πατέρας των παιδιών μου, ήταν κρεμασμένος από τον μαύρο πολυέλαιο που βρισκόταν πάνω από την μπανιέρα. Τα πόδια του αιωρούνταν στο κενό. Γύρω από τον λαιμό του ήταν σφιγμένο το χοντρό, ολόλευκο σκοινί, με το οποίο στερεώνουμε την ομπρέλα της πισίνας. Το κεφάλι του ήταν γερμένο στο πλάι και το βλέμμα του... Χριστέ μου, το βλέμμα του! Κενό. Ψυχρό. Νεκρό.

2

Οι στιγμές που ακολούθησαν από την ώρα που είδα το σώμα του Νάσου να αιωρείται έχουν διαγραφεί από τη μνήμη μου. Λογικά, βρήκα τη δύναμη να πλησιάσω κοντά του, άγγιξα το χέρι του και προσπάθησα να εξακριβώσω εάν είχε σφυγμό. Ύστερα, πήρα τα δύο παιδιά μου, κατεβήκαμε τις σκάλες και πήγαμε στο σαλόνι. Στη συνέχεια, πρέπει να τηλεφώνησα στο ΕΚΑΒ, να τους εξήγησα τι είχε συμβεί, και όταν έφτασε το πλήρωμα, να τους άνοιξα την εξώπορτα. Την αστυνομία δεν ξέρω ποιος την κάλεσε. Μπορεί εγώ. Μπορεί οι διασώστες.

Ξαφνικά πάντως, εκεί που καθόμουν στον καναπέ και είχα σφιχταγκαλιάσει τη Διώνη και τον μπέμπη, είδα μπροστά μου δύο αξιωματικούς, έναν άντρα και μία γυναίκα. Εκείνη με ρώτησε αν μπορούσα να ειδοποιήσω κάποιον συγγενή ή φίλο να μείνει με τα παιδιά για να μπορέσουμε να μιλήσουμε. Της αποκρίθηκα φλυαρώνοντας, με λεπτομέρειες που δεν την αφορούσαν. «Συγγενείς δεν έχουμε. Οι γονείς μας έχουν φύγει από τη ζωή, και από φίλους, μόνο τους κουμπάρους μας που μένουν μόνιμα στο Παρίσι. Ακόμα και η γυναίκα που έρχεται κάθε μέρα για τις δουλειές του σπιτιού αναχώρησε προχθές για το χωριό της, με καλοκαιρινή άδεια. Έχουμε δεκάδες γνωστούς,

συνεργάτες και παλιούς φίλους με τους οποίους έχουμε χαθεί, όμως δε νομίζω πως ενδείκνυνται για μια τέτοια στιγμή».

«Κάποιος γείτονας ίσως;» επέμεινε η αστυνομικός.

Κούνησα το κεφάλι μου αρνητικά. Η μοναξιά τρύπησε τα κόκαλά μου. Ήμασταν καινούργιοι στη γειτονιά, αλλά και να μην ήμασταν, το περιβάλλον ήταν τόσο σνομπ και αφιλόξενο που πολύ αμφιβάλλω αν είχαν πάρει χαμπάρι ότι είχαμε μετακομίσει.

«Ο μπαμπάς μου πέθανε». Η δραματική δήλωση της Διώνης έκανε τον άντρα αξιωματικό να της ρίξει ένα βλέμμα που μου φάνηκε πως περιείχε οίκτο. Ενοχλήθηκα. Δε θα επέτρεπα σε κανέναν να αντιμετωπίσει την κόρη μου και τον γιο μου σαν να είναι καημένα ορφανά. Αγάπη και τρυφερότητα χρειάζονταν, όχι λύπηση.

«Αγάπη μου, χρειάζομαι τη βοήθειά σου», της είπα σαν να απευθυνόμουν σε μια ενήλικη που όφειλε να διατηρήσει την ψυχραιμία της. «Θέλω να πάρεις τον Διονυσάκο μας και να πάτε στον κήπο, όσο εγώ θα μιλάω με την κυρία και τον κύριο», πρόσθεσα.

«Φοβάμαι πως η ιδέα σας δεν είναι καλή», άκουσα για πρώτη φορά τη φωνή του αστυνομικού, και προτού προφτάσω να ερμηνεύσω τα λόγια του, συμπλήρωσε: «Είναι πιο ασφαλές να πάμε εμείς στον κήπο και να μείνουν εδώ τα παιδιά, υπό τον όρο πως δε θα αγγίζουν πουθενά, μέχρι να γίνει η συλλογή των αποτυπωμάτων».

Η λέξη «ασφαλές» σήμανε συναγερομό μέσα μου. Κινδυνεύαμε; Από ποιον; Και γιατί; Η εικόνα του Νάσου παρέπεμπε ξεκάθαρα σε αυτοχειρία. Όποιοι κι αν ήταν οι λόγοι που τον είχαν οδηγήσει σε αυτή τη φρικτή πράξη, το κρεμασμένο σώμα του, η θηλιά γύρω από τον λαιμό του, όλα μαρτυρούσαν πως είχε δώσει ο ίδιος τέλος στη ζωή του.

«Εντάξει, μαμά. Πήγαινε εσύ έξω και θα προσέχω εγώ το

μωρό μας». Η Διώνη με κοίταζε με μάτια που ξεχειλίζουν από πόνο, απορία και αγωνία. Σπάραξε η καρδιά μου. Το κοριτσάκι μου βίωνε κάτι τόσο αποτρόπαιο και έβρισκε το κουράγιο να στηρίξει εμένα και τον αδελφό της. Πόσο περήφανος θα ήταν ο Νάσος αν την έβλεπε! Η Διώνη ήταν το αγαπημένο του παιδί. Όχι μόνο γιατί έμοιαζαν σαν δυο σταγόνες βροχής, εξωτερικά και εσωτερικά, αλλά κυρίως γιατί η γέννηση του αδελφού της ήταν συνδεδεμένη με ένα σφάλμα. Συνέπεια μιας επιπόλαιης βραδιάς ερωτικού πάθους, που έμελλε να σημαδέψει ποικιλοτρόπως τη ζωή μας.

Ακολούθησα τους αστυνομικούς στον κήπο, βυθισμένη στις σκέψεις μου, και μόνο όταν απομακρυνθήκαμε αρκετά, τους πυροβόλησα με ερωτήσεις: «Τι συμβαίνει; Γιατί δεν αφήνετε τα παιδιά μου να βγουν έξω; Υπάρχει κάποια απειλή?».

«Ηρεμήστε, κυρία Λαμπίρη», με διέκοψε η γυναίκα.

«Αναστασάκη», τη διόρθωσα. «Λαμπίρη είναι το επώνυμο του άντρα μου».

«Με συγχωρείτε, κυρία Αναστασάκη. Κατ' αρχάς τα θερμά μας συλλυπητήρια για την απώλειά σας», συνέχισε με τυπική θλίψη. «Είναι πολύ νωρίς για να σας πούμε οτιδήποτε. Θα πρέπει να γίνει περισυλλογή και αξιολόγηση όλων των στοιχείων και φυσικά ιατροδικαστική εξέταση της σορού του συζύγου σας, για να καταλήξουμε σε κάποιο συμπέρασμα. Για προληπτικούς λόγους, θα θέλαμε να είμαστε προσεκτικοί μέχρι να ολοκληρωθούν οι διαδικασίες. Το υπερπολυτελές σπίτι σας, η περιοχή όπου ζείτε και η επαγγελματική ιδιότητα του εκλιπόντος μάς υποχρεώνουν να ερευνήσουμε όλα τα ενδεχόμενα. Η δική σας μαρτυρία, ωστόσο, μπορεί να μας δώσει άμεσες απαντήσεις στις προφανείς απορίες που γεννιούνται σε τέτοιες περιπτώσεις. Γι' αυτό σας προτείναμε να αφήσετε κάπου τα παιδιά για λίγη ώρα, μέχρι να μας δώσετε μια πρώτη κατάθεση».

«Η λίμνη Μπλεντ είναι μια σταγόνα παραδείσου πάνω στη γη. Από τα νερά της αναδύεται το μοναδικό νησάκι της Σλοβενίας, που έχει έκταση μόλις ένα στρέμμα και φιλοξενεί την εκκλησία της Παναγίας με τη φημισμένη καμπάνα των ευχών. Αυτόν τον παράδεισο επέλεξε ο άντρας μου για να στήσει την κόλασή του. Μετά τον αιφνίδιο θάνατό του, άφησε πίσω του υπέρογκα χρέη και ένα ιδιόχειρο σημείωμα γεμάτο ακατανόητους γρίφους, που με ανάγκασαν να εγκαταλείψω την Ελλάδα και να ταξιδέψω εδώ. Χωρίς γονείς, συγγενείς και φίλους, άστεγη και απένταρη στα σαράντα ένα μου χρόνια, με δύο ανήλικα παιδιά και έναν ανελέητο διώκτη στο κατόπι μου. Αυτά που με περίμεναν στο Μπλεντ συμβαίνουν μόνο στους εφιάλτες. Σίγουρα θα σας γινόμουν συμπαθής αν υποκρινόμουν τη δυστυχή χήρα, την αφελή γυναίκα που εμπιστεύτηκε τον λάθος άντρα. Η δική μου αλήθεια, όμως, είναι εντελώς διαφορετική. Και ξεπερνάει κατά πολύ τη δική σας φαντασία...»

*Μια αληθινή ιστορία, γεμάτη
καταιγιστικές ανατροπές, με φόντο
την παραμυθένια λίμνη Μπλεντ στη Σλοβενία.*

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ
p s y c h o g i o s . g r

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ: 29777